

ИВАНЪ ВАЗОВЪ.

На 24. октомври т. г. отпразнувахме 50 годишния юбилей на голѣмия български поетъ Иванъ Вазовъ.

Отпразднувахме го всички, защото всички сме се учили отъ неговитѣ книги, всички сме се възхищавали отъ неговитѣ стихове.

Нѣма читанка за дѣцата въ отдѣленията, нѣма христоматия за ученици въ класоветѣ и гимназиитѣ да не е изпъстрена съ много Вазови разкази и стихове.

Нѣма българско дѣте, което да не е декламирало Вазово стихотворение; нѣма българска мома, която да не е пяла:

„Когато бѣхъ овчарче“... или „Малко цвѣте съмъ въ полето, азъ съмъ синия синчець“...

Петдесетъ години минаватъ вече откакъ Ив. Вазовъ пише и обогатява нашата книжнина и нашия български езикъ.

Половинъ вѣкъ пѣе той и възпѣва и хубоститѣ на нашето отечество. Хубости, които той не веднѣжъ е наблюдавалъ самъ лично, защото и до день-днещентъ, макаръ да е вече 70 годишенъ, той не прѣстава да посѣщава прѣлестнитѣ кѣтове на нашитѣ балкани, гори и полета.

И слѣдъ всѣка такава екскурзия той се връща съ букетъ горски миризливи цвѣта и съ китка хубави пѣсни.

Той казва за нашата земя, че е

„Хубава и благословена
„Катъ градина цвѣтна,
„Катъ мома засмѣна!“...

